GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

I ara, una gran set de futur...

Opinió | 05/07/2010 | 11:22

Però la set de futur immensa.Aquesta set i aquest estiu que hem de passar...

Ha arribat el dia. De fet, només hi ha una fallo del recurs del Partit Popular contra l'Estatut. La sentència no la coneixerem fins al dia 12 de juliol i tindrà més de mil pàgines. Però tothom ja ha opinat, amb encert o amb una flamarada inconsistent i contradictòria. Hi ha exemples per als dos casos que ara veurem. En 31 anys de sistema democràtic, aquesta és la primera sentència del Tribunal Constitucional que es pronúncia i retalla (més que retallarà quan coneguem els fonaments de la part interpretativa) una llei orgànica referendada pel poble. Aquest és un fet nou i rellevant. Aquest és un fet que tindrà una forta reverberació en la política catalana i en la política espanyola. I en les mútuament desenganyades relacions entre Catalunya i Espanya.

Quina resposta donar? De tot el què s'ha dit aquests dies, segurament les paraules de l'Abat de Montserrat (qui pensa de mil anys en mil anys sol veure-hi més clar) el gironí Josep Maria Soler, és de les més encertades des dels cànons de l'església però amb una lectura vàlida per a molts: "Tenint present que l'Estatut va ser aprovat en referèndum pels ciutadans com a expressió de la seva voluntat d'autogovern després que s'hagués pactat el text entre el Parlament i les Corts Generals, s'ha de dir que la sentència no respecta tots els drets que el Magisteri de l'Església reconeix als pobles que són una nació" I afegeix: "No podem canviar la sentència però serà necessari continuar treballant amb mitjans democràtics i èticament correctes per aconseguir els drets que tenim com a poble". Em trec el barret.

Un exemple, ara, de resposta que ha entrat en contradicció en hores. Dilluns hi havia nervis a tot arreu però especialment a les files del socialisme català. Era el moment de mostrar un socialisme català nacionalista (contradicció en els termes en les últims tres dècades). Però era un govern que s'havia de mostrar "nacionalista" si el que s'acabava d'afaitar era el concepte de nació. Sobrevolava el Palau de la Generalitat el mateix neguit i complexa que va portar Lluís Companys a dir el Sis d'Octubre: "Ara ja ningú qüestionarà que sóc nacionalista". I el president José Montilla va sortir a les vuit del vespre a expressar la seva indignació i a cridar des del govern a la manifestació (fet inaudit en tres dècades d'autogovern) per dir tot seguit que s'havia salvat el 95% de l'Estatut i que començaria una negociació política amb el president Zapatero (sí, el mateix personatge que es manté en el centre de l'escena de l'Estatut en els últims vuit anys) per recuperar l'autogovern retallat. Sí, Montilla expressava la seva indignació (alimentava la irritació i salvava un mes més de tripartit) alhora que posava el socialisme espanyol en una situació impossible de donar satisfacció. Dos dies després sortia a escena la ministra Carme Chacón per mostrar-se satisfeta amb la sentència de l'Estatut. Montilla desautoritzat, el socialisme en contradicció. Dijous sortia, finalment, Zapatero per afirmar: "Aconseguit l'objectiu", frase ambivalent, enigmàtica i inquietant. Divendres el govern volia començar a negociar una reforma del Poder Judicial per donar "autogovern" a Catalunya. Els que coneixem la política de Madrid, aquest anunci no ens pot provocar res més que hilaritat. Operació maquillatge del gruixut. L'anterior legislatura el Govern va deixar morir una proposició de llei per adaptar el Poder Judicial a l'Estat autonòmic. Arribar a misses dites i amb pirotècnica intenció. A Montilla li hauria anat molt millor des del primer dia dir el que va dir la ministra Chacón (que és el que realment pensa). El tripartit li hauria durat un mes menys però la coherència discursiva hauria resistit davant el judici dels llibres d'història. Els socis del tripartit li seran igualment deslleials i incòmodes en aquest assumpte i Montilla es veurà arrossegat a la manifestació del 10 de juliol sense convicció

ni un entorn amic i còmplice.

(Un parèntesi de bona font: s'ha fet tant malament tot el judici de l'Estatut que fins hi tot han filtrat un esborrany de la sentència a El Periódico (que la va publicar el divendres). El resultat és l'obertura d'una investigació interna que s'ha encarregat al magistrat Pérez-Tremps). Continua la novel·la dels deu negrets, amb vuit a punt de ser liquidats després d'haver fet la feina i un actor secundari que reapareix en aquest capítol al cap de quatre anys).

Dimecres a la tarda, al pont aeri, vaig volar amb en Miquel Roca. Aquell dia havia publicat un article a La Vanguardia en el que amb formes suaus i idees fortes, donava per trencat el pacte constitucional en allò referent a la "qüestió territorial". "Jordi, no cal que entrem en aquest o aquell article tocat pel Tribunal Constitucional, no cal que entrem en detalls.Això és un desastre i un acte d'incomprensió cap a tants que hem intentat millorar les coses. És Espanya que té un problema, no pas Catalunya". Sí, certament, el cansament és recíproc i ens trobem en un territori desconegut. A tothom qui el vol escoltar, Jordi Pujol ho explica així: "Salvador Espriu i Vicens Vives han fracassat. M'explico: ni els ponts del diàleg i l'entesa dels versos d'Espriu ni el programa de modernització econòmica de Vicens Vives en el seu llibre Notícia de Catalunya han aconseguit ser ben acollits per l'Espanya central de matriu castellana. Hem fracassat en aquest intent i tampoc hi ha una majoria clara independentista.

Estem en un terreny intermedi en el que haurem de saber tirar endavant". Sí, Madrid s'ha reafirmat més parisenca que mai, una gran capital d'una Espanya a la francesa i un crit d'anivellació dels poders territorials (la patètica clàusula Camps que ja volen posar en funcionament). Avui el jacobinisme final d'Azaña i la visió d'unitarisme de José Antonio es retroben, es reconeixen, es perdonen i descobreixen el molt que comparteixen (en bona mesura els uneix la insuportable excepció catalana). On és el polític, l'intel·lectual, l'home lúcid de Castella que ha sortit en defensa d'una comprensiva sortida del procés de l'Estatut? Fa temps que els pocs que van sostenir aquesta causa (potser només pel vol curt d'arribar al poder com uns murris) l'han deixat caure per la pendent de "ja és hora que algú purgui les pretensions dels catalans". I aquí estem, es van separant emocionalment les plaques tectòniques que unien un projecte polític compartit entre Catalunya i la resta d'Espanya... es van separant imperceptiblement... sense un gran terrabastall... però sense cap ganes ni esforç per refer la ferida infringida, la humiliació que els catalans solem gruar en silenci i lentitud... aquí estem, entre en fracàs dels mots de Salvador Espriu i un nou territori en el que haurem de construir, ben aviat, un nou futur d'autoestima i anar per feina, per sortir del pou, per tornar a ser i ser sense mirar de reüll a Madrid. En la hipermodernitat i en la societat líquida, la memòria és dèbil... però la set de futur immensa.Aquesta set i aquest estiu que hem de passar...

Autor: Jordi_X
Jordi_X

https://gironanoticies.com/noticia/16083-i-ara-una-gran-set-de-futur.htm